

John Fowles, *The Magus*

Copyright © J.R. Fowles, 1966, 1977

All rights reserved

© 2002, 2007, 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Piotr Krześlak/Depositphotos.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splatul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

FOWLES, JOHN

Magicianul / John Fowles; trad. din lb. eng. de Mariana Chițoran și Livia Deac. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3680-8

ISBN ePub: 978-973-46-2658-8

ISBN PDF: 978-973-46-2659-5

I. Chițoran, Mariana (trad.)

II. Deac, Livia (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

JOHN
FOWLES
Magicianul

Traducere din limba engleză
de Livia Deac și Mariana Chițoran

POLIROM
2013

Aerul ei spontan, uimit, părea autentic.

— De ce...? băgii ea, uimirea din ochii ei părînd autentică.

— Mă întrebam și eu așa.

— Dar de ce întrebî?

— Am crezut că s-a întîmplat anul trecut.

— Ai auzit că...? mă întrebă ea, scrutîndu-mi bănuitoare privirea.

— Nu, nu, am zîmbit. Ghiceam, făceam speculații. Dar care a fost falsul pretext?

Parcă mînam un catîr recalitrant – încîntător catîr, dar mai înspălmîntat cu fiecare pas înainte. Cu privirea în pămînt își căuta cuvintele:

— Încerc să spun că, de fapt, sîntem aici de bună-voie. Chiar dacă nu știm ce se află în spate, ce se întîmplă de fapt, ne simțim recunoscătoare, avem chiar încredere. Se opri și cînd am deschis gura să spun ceva, mi-a aruncat o privire rugătoare: Te rog, lasă-mă să termin. Și-a pus o clipă palmele pe obraji. Este atît de greu de explicat! Amîndouă avem sentimentul că-l datorăm foarte mult. Fapt este că, dacă-ți răspund la toate întrebările pe care vrei să mi le pui, știu eu, ar fi să-ți povestesc un film cu mistere. Înainte de a te duce să-l vezi.

— Dacă poți, bineînțeles, să-mi spui cum ai intrat în film.

— Nu cred că pot, asta face parte tot din Intrigă.

O pierdeam din nou. Un imens cărăbuș arămiu zumzăia, dînd ocol crengilor de sus ale migdalului. Statuia, în plin soare, jos, domina de-a pururi vîntul și marea. Îi observasem chipul în umbră, ușor plecat, într-un gest timid.

— Și ești, cum să spun, plătită pentru asta?

— Da, dar..., ezită ea să-mi dea un răspuns clar.

— Dar ce?

— Nu este asta, nu este vorba de bani.

— Adineauri, cînd stăteam jos, nu păraai prea sigură că-ți place ce faci.

— Din cauză că niciodată nu știm cît să credem, din ce ne spune. Să nu te gîndești că noi știm tot ce tu nu știi! Ni s-au spus mai multe despre ce încearcă să facă. Dar s-ar putea să fie doar minciuni. Dădu

din umeri. Dacă vrei să o lei așa, noi sîntem cu cîțiva pași înainte în labirint. Nu înseamnă însă că ne aflăm mai aproape de centru decît tine.

— Acasă ai jucat teatru?

— Da, dar nu ca profesionistă.

— La facultate?

— Mai este ceva, zîmbi ea minzește. Într-un fel, el aude tot ce vorbim. Nu știu cum, dar cred că o să înțelegi înainte de sfîrșitul zilei de azi. Se grăbi să-mi contracareze scepticismul. Nu are nici o legătură cu telepatia. Este doar un subterfugiu, o metaforă.

— Cum adică?

— Dacă-ți spun... stric totul. Nu-ți spun decît că este o experiență unică, incomparabilă, că, de fapt, nu se compară cu nimic pe lume.

— Ai trăit această experiență?

— Da. Este motivul pentru care June și cu mine ne-am hotărît să avem încredere. Un lucru atît de frumos nu poate fi decît opera unui om minunat.

— Tot nu înțeleg cum poate el auzi ce vorbim.

Privea în imensitatea mării.

— Dacă nu-ți explic este pentru că nu sînt sigură că nu o să aflu de la tine.

— Pentru Dumnezeu, am spus, nici în vis nu te-aș trăda!

S-a uitat la mine puțin și apoi din nou către mare.

— Nu sîntem sigure că ești ce spui că ești, spuse ea cu glas scăzut, ce spune Maurice că ești.

— Ești nebună!

— Încerc să-ți explic faptul că nu ești unica persoană care nu știe ce să creadă. Poate, în ciuda aparențelor, te ascunzi de noi.

— Nu ai decît să traversezi insula. Școala se află acolo. Întreabă pe oricine! Și ce e cu toți ceilalți de aici?

— Nu sînt englezi. Sînt la cheremul lui Maurice. Noi abia dacă-i întîlnim. Oricum, ei se află de puțin timp aici.

— Vrei să spui că el m-a angajat să vă induc pe voi în eroare?

— De ce nu?

— Doamne Sfinte!

Privirea mea încercă să o înduplece, să spună că este ridicol, dar refuza cu încăpăținare.

— Hai, fi serioasă, nimeni nu poate să joace teatru chiar în halul acesta!

I-am smuls un zîmbet.

— Așa mi se pare și mie.

— Hai să-ți arăt școala! Poți pleca de aici, da?

— Mi-a spus foarte clar că nu am voie.

— I-ai plăti cu aceeași monedă.

— Culmea ironiei este că eu..., dădu din cap.

— Julie, poți avea încredere în mine.

Respiră adînc.

— Culmea ironiei este că nici nu sînt sigură dacă nu cumva trebuie să încalc regulile. Este persoana cea mai formidabilă. Un joc de-a v-ați ascunselea... sau mai mult, de-a baba oarba. Te răsucești pînă-ți pierzi direcția. Ce spune capătă dublu sens și chiar triplu.

— Atunci încalcă regula și vezi ce se întîmplă.

Ezită din nou și îmi zîmbi mai sincer. Parcă îmi spunea că ar vrea să aibă încredere în mine, dar că și eu trebuie să am încredere în ea.

— Ai vrea ca totul să se oprească? Să se termine mîine?

— Nu!

— Cred că noi avem aici statutul de tolerați. Am încercat o dată sau de două ori să te fac să înțelegi.

— Am priceput.

— Totul este atît de fragil! Ca pînza de păianjen. Din punct de vedere intelectual. Teatral dacă vrei. Dacă ne-am purta într-un anumit fel, am putea să distrugem totul.

S-a mai uitat o dată la mine.

— Vorbesc serios. Acum nu joc teatru.

— A amenințat el că oprește spectacolul?

— Nici nu trebuie. Dacă nu am avea senzația că trăim cea mai grozavă experiență din viața noastră... Știi că el îți poate părea absurd. Înnebunitor. Un ramolit bătrîn. Cred însă că a descoperit cum se ajunge la..., dar se opri înainte de a termina fraza.

— La ceva interzis cunoașterii mele?

— Un lucru pe care l-am putea regreta amarnic dacă-l ratăm și – continuă – încep să-mi imaginez ce este. Nu aș putea să-ți explic coerent, chiar dacă...

Am tăcut pentru o clipă amîndoi.

— Are el desigur mijloace de convingere. Aseară era sora ta, nu?

— Te-a șocat.

— Doar acum știu cine era.

— Chiar și surorile gemene pot avea concepții de viață diferite, spuse ea încetișor, adăugînd după o scurtă pauză: Pot să ghicesc ce gîndești. Dar nu a fost nici cel mai mic indiciu că... dacă ar fi fost, noi nu ne-am afla aici. Și apoi a adăugat: June, în chestiuni dintr-astea, a fost întotdeauna mai puțin pudică decît mine. De fapt, au și vrut s-o elimine...

S-a oprit brusc, dar era prea tîrziu. Mă uitam la ea cum schițează un gest de rugă pentru a fi iertată că a spus prea mult. Rîdeam de mutra ei necăjită.

— Aș fi auzit de voi la Oxford. Spune-mi deci pentru ce voiau s-o elimine de la Cambridge?

— Vai, ce proastă sînt! Și mă imploră din ochi: Nu-i spune lui Maurice.

— Promit.

— Nu a fost mare lucru. A pozat o dată nud. A fost un fel de glumă, dar s-a aflat.

— Ce ai studiat?

— Îți voi spune într-o bună zi. Deocamdată nu.

— Dar ai studiat la Cambridge?

Neavînd de ales, a făcut un semn că da.

— Ce noroc pe ei!

După puțin timp, ea reluă pe un ton și mai scăzut:

— Este atît de viclean, să știi, Nicholas! Dacă îți spun mai mult decît ai dreptul să afli, prinde de veste imediat.

— Oare Maurice își închipuie că acum o să înghit toată povestea cu Lily?

— Nu! Nu își închipuie. Nu trebuie să te prefaci.

— Deci toate acestea ar putea face parte din poveste?

— Da, într-un fel, respiră adînc. Buna ta credință va fi pusă curînd și mai tare la încercare.

— Cît de curînd?

— Dacă-l cunosc bine, peste o oră nu vei mai putea ști dacă să crezi un singur cuvînt din tot ce am spus.

— El era în barcă?

Făcu un semn că da.

— Probabil că este acum cu ochii pe noi, așteptându-și replica.

Prudent, m-am uitat în spatele ei printre copacii din direcția vilei, apoi mi-a venit să mă răsucesc să văd și în spatele meu. Nu vedeam nimic.

— Mai putem să stăm?

— Mai putem. Depinde oarecum și de mine.

Se aplecă să rupă dintr-un tufiș de lângă bancă o rămurică de oregan și o mirosl. Eu mă tot uitam în adâncul pădurii dimprejur încercînd să prind un petic de culoare, o mișcare... erau numai copaci și o pădure foarte înșelătoare. Aveam mii de întrebări pe care doream să i le pun, dar ea avusese grijă să le prevină. Aveam totuși răspunsuri cu privire la ea, dacă nu concrete, cel puțin îmi imaginam că este prețioasă, în ciuda aparențelor; avea, desigur, o capacitate intelectuală superioară unui animal, dar era în ea ceva siciitor de latent, ce aștepta să fie deșteptat. Probabil că se elibera cumva jucînd teatru la facultate. De fapt, și acum juca un rol în defensivă, ca pentru a-și ascunde sentimentele față de mine.

— Mi se pare că scenariul în anumite părți trebuie realizat în colaborare, am adăugat eu, un fel de discuții în cursul repetițiilor.

— La care te referi?

— Cele care ne privesc pe noi doi.

Își îndreptă fusta peste genunchi.

— Nu numai tu ai avut astăzi o surpriză. Acum două ore am aflat despre prietena ta din Australia.

— Ți-am spus adevărul. Este exact așa cum ți-am spus.

— Nu aș fi vrut să flu indiscretă. Dar a fost...

— Ce a fost?

— Curios. Parcă ai fi vrut să mă zăpăcești.

— Dacă sînt invitat aici, nimic nu mă va determina să merg la Atena. Nerăspunzînd nimic, am continuat: Nu este acesta planul?

— Din cîte știu eu, da. Ridică din umeri. Dar depinde de Maurice. Îmi căută privirea. Noi sîntem pur și simplu niște musculițe căzute în plasa lui. Zimbi. Să

fiu sincer, el se pregătea să te invite, dar ne-a anunțat la prînz că s-ar putea să schimbe planul.

— Credeam că s-a dus la Nauplia.

— Nu. A fost toată ziua pe insulă.

Privea mișcînd între degete rămurica de oregan, iar eu nu o scăpam din ochi.

— Începusem să-ți spun. Se pare că rolul tău în actul întîi a fost să mă cucerești. Oricum, acesta a fost efectul. Chiar dacă ești musca din plasă, ești și cea prinsă la capătul undiței.

— O muscă artificială.

— Uneori acestea sînt mai utile. Își lăsă privirea în jos, fără nici un comentariu. Faci o figură de parcă nu ar fi trebuit să aduc vorba.

— Nu, eu... ai dreptate.

— Dacă ai jucat contra voinței, cred că ar trebui să-mi spui.

— Dacă aș spune da sau nu, tot nu ar fi pe de-a-ntregul adevărat. În ambele situații.

— Deci încotro?

— În altă parte, ca și cum ne-am fi întîlnit în cel mai natural mod.

— Adică?

Ezită mîngîind cu neobișnuită concentrare frunzele de pe tulpină.

— Cred că aș vrea să te cunosc mai bine.

Mă gîndeam la jocul ei de pe plajă din acea dimineață. Știam ce vrea, dar nu era femeia care să fie luată repede. Știam că trebuie să-i arăt că am înțeles. M-am aplecat în față cu coatele pe genunchi.

— Atît am vrut să știu.

— Foarte bine, îmi răspunse ea fără grabă. Eu trebuie să fiu unul din motivele care să te aducă aici.

— Funcționează.

Răspunse ezitînd:

— Pe mine altceva m-a îngrijorat și s-a întîmplat. De fapt, nu vreau să te mint.

A tăcut și eu m-am repezit să trag o concluzie greșită:

— E vorba de altcineva?

— Exact, asta i-am explicat lui Maurice, că voi juca, pentru el, diverse scene, ca azi-dimineață, dar nu mai mult de atît.